

CURIOZITĂȚI SCRIPTURALE

de Rev. *Nelu Terpea*

(continuare din numărul trecut)

19. EVANGHELIA DUPĂ MARCU

7. Originea canaanitei. (Mc.7:26 / Mt.15:21-22). Cititorii acestei întâmplări se pot opri nedumeriți în fața textului din Marcu, după ce au citit pe cel din Matei. Femeia aceasta canaanită (acum în părțile Tirului și ale Sidonului – două cetăți vecine pe țărmul Mării Mediterane) este o grecoaică de origine siro-feniciană.

Pe coasta de răsărit a Mării Mediterane, unde astăzi se întinde Libanul, a existat civilizația feniciană care s-a întins peste milenii 2 și 1 îH. Fenicia cuprindea o serie de orașe-state printre care și Tirul și Sidonul amintite în textele amintite la început. Amintim, în treacăt, că Izabela, nevasta regelui israelit Ahab, a fost fiica regelui Sidonian. La răsăritul Feniciei se afla Siria.

Cel ce a cucerit Siria apoi a călcat triumfător în Tir, punând capăt mândriei feniciene, a fost Alexandru cel Mare, Împăratul grecilor, în 332 îH. Tirul a fost o insulă la o foarte mică distanță de țărm. Alexandru a dat ordin soldaților să umple umple despărțirea aceea cu pietre. Truda lui a ținut șapte luni. La sfârșit, Alexandru a vândut ca sclavi 30.000 de fenicieni. Astăzi Tirul este o peninsulă.

Peste tot pe unde a trecut armata, au rămas greci care s-au localizat. Părinții acestei femei, acum stabilită în Canaan, au fost greci – unul din Siria, unul din Fenicia. Așa se face că această canaanită a fost grecoaică siro-feniciană.

8. Iudeul și câinele. (Mc.7:26-28). Câinele este un animal necurat (conform Lv.11). Iudeul care și-a făcut rugăciunea, se consideră curat. Dar dacă, întâmplător, l-a atins vreun câine, după ce și-a făcut rugăciunea, el se va considera tot necurat, de aceea va alunga câinele respectiv și va repeta rugăciunea.

Suntem obișnuiți cu tablourile târzii în creștinism în care apare și masa ca obiect. În vremea timpurie a creștinismului, au fost rari cazurile când cineva împrumuta obiceiul egiptean de a avea masă și scaune în casă. De aceea, oamenii aveau mâncarea pusă pe o bucată de pânză în palmă, sau pe vreo tăviță de lemn pe care o țineau în mână.

Oamenii erau grijulii ca nu cumva să le cadă vreo fărâmitură din mână. Așa se face că oamenii au putut strânge fărâmiturile în coșulețe, după ce s-au săturat cu ocazia înmulțirii pâinilor și a peștilor. Obișnuit, fărâmiturile le dădeau la cerșetori, dar niciodată la câini. Câinele era o vietate necurată, iar cel ce-l alimenta era în statutul de coborât la nivelul spiritual al acelei vietăți necurate.

De aceea a răspuns Domnul Isus femeii canaanite că nu se cuvine să dea pâinea câinilor, ci copiilor. Până azi există această deosebire religioasă. Străinul întotdeauna este necurat, iar iudeul care s-a sfințit și întâmplător se atinge de ceva al străinului se consideră necurat și va trebui să-și reînceapă ritualul sfințirii. În rândul iudeilor ortodocși, vreun rabin care s-a sfințit, cu ocazia unui eveniment deosebit, nu accepta nici să vorbească cu cineva care nu era sfințit, ci prefera claustrarea. Mahomedanii au împrumutat obiceiul acesta: pentru ei creștinii sunt socotiți necurați și-i numesc câini.

9. Scuiparea bolii. (Mc.8:23-25). A scuipa era un gest nepolitic și era detestat. Totuși, oamenii socotiți ca sfinți aveau voie să scuipe bolile și duhurile necurate aflate în cineva. Așa că nu era de mirat dacă un „vindecător” (sfântul cu puterea sau știința de a vindeca) scuipa ce cineva, chiar pe față, dacă tratamentul cerea așa ceva. Până azi, chiar și în România, pe la sate, încă se mai obișnuiește scuipatul într-o parte însoțit de cuvintele: „Piei Satano!”

Nu în toate cazurile, dar în multe, Domnul și-a folosit scuipatul. În cazul pe care l-am ales spre discuție, printre puținele cazuri de acest fel, din câte ne sunt relatate în evanghelii, Domnul a scos pe orb afară din sat. Ca și cetățile mari, și satele mai mari aveau câte un zid care le împrejmuiau, iar zidul avea porți. Acesta este tabloul în care a avut loc întâmplarea. Sunt două explicații printre creștini.

(a) Folosirea scuipatului, sau saliva în sine, alături de cel ce-l folosește cu scop benefic, sunt o putere spirituală deosebită. Nereușita dovedește un blestem pe capul celui sărman.

(b) Sunt cazuri suficiente relatate în Sfintele Scripturi prin care se poate observa că Dumnezeu S-a folosit de credința omului și a lucrat conform ei. Vindecările în sine nu aveau nimic a face, însă, cu obiceiurile oamenilor. Dumnezeu ar fi putut înlătura aceste obiceiuri și să-și arate doar puterea și atât, numai că în aceste situații, profetul sau „vindecătorul” ar fi fost cel căruia i s-ar fi adus slavă, nu lui Dumnezeu.

În cazul acestui orb, Domnul știa credința omului și știa dacă în rândul mulțimii adunate sunt mai mulți critici decât admiratori, critici care ar fi micșorat credința atât de mică a orbului. De aceea Domnul l-a scos afară din sat, unde au fost numai ei doi. Domnul „i-a pus scuipat pe ochi”, apoi și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?” funcție de credința acestuia. De observat că vederea a revenit doar în parte. Apoi Domnul nu i-a mai pus scuipat pe ochi, ci mâinile și vederea a revenit complet.

Un alt caz asemănător este relatat tot în Marcu (7:32-34): un surd care vorbea cu anevoie. l-a atins urechile și i-a atins limba cu scuipatul Lui. Dacă acest rit ar fi avut puterea suficientă, Vindecătorul nu ar mai fi făcut și altceva. Domnul „și-a ridicat ochii spre cer, a suspinat și a zis „Deschide-te”. La ce a fost necesar suspinul? A suspinat în fața gravității situației, sau din pricina sărăciei de credință pe care a găsit-o la oameni? Se pare că aceasta din urmă. În Mc.9:17-19 Domnul reproșează credinței lor în cuvinte destul de dure: „O, neam necredincios! Până când voi fi cu voi? Până când vă voi suferi? Aduceți-l la Mine.” În acest ultim caz, Domnul S-a tulburat și a renunțat la credințele poporului cu privire la vindecare. Aceste câteva lucruri, ca și multele cazuri în care nu a folosit saliva, dovedesc că puterea de vindecare nu stătea în scuipat.

10. Smochinul blestemat. (Mc.11:12-14). Este de remarcat că primăvara, imediat ce încep frunzele să dea afară, din crenguțe dau afară și florile închise din care va crește smochinele. Ele dovedesc a fi coapte când devin moi. Tot timpul sezonului cald apar flori închise, fructe în creștere și coapte. Acest pom fructifer mai are o particularitate deosebită: odată cu încetarea sezonului cald, îi cad frunzele dar nu fructele. Ele încetează a mai crește, ci așteaptă primăvara: când apar frunzele, fructele care și-au stopat maturizarea își încep viața din nou până la coacerea deplină.

Când Domnul Isus a căutat smochine, deși nu era timpul smochinelor coapte. Abia de acum înainte era de așteptat ca smochinele care au trecut prin sezonul rece să crească și să se maturizeze. Dar acest smochin era diferit. Era de așteptat să se găsească smochine mici, necoapte, dar ele nu erau fiindcă acest smochin nu rodea. Există și o altă explicație: înaintea Domnului au fost și alți flămânzi care au cules tot. Atunci Creatorul a cerut smochinului ca nimeni să nu mai mănânce rod din el. Smochinul s-a uscat.

Domnul știa exact ce s-a întâmplat, dacă era un smochin neroditor, sau ultimele smochine i-au fost culese. Majoritatea creștinilor cred în prima variantă. În felul acesta, blestemul a fost pe drept. Oricum Stăpânul a blestemat smochinul dând un semn al terminării îndurării pentru Israel ca națiune și începere a Harului pentru neamuri. Aceasta este interpretarea cea mai comună.

VA URMA